

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 434/2018-58

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku v konaní o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Stanislavom Hutňanom, advokátska kancelária, Kominárska 2, 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 63/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Právo [REDAKOVANÉ], na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 63/2013 porušené bolo.

2. [REDAKOVANÉ], priznáva finančné zadostučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ], trovy konania v sume 498,55 € (slovom štyristodevät'desiatosem eur a päťdesiatpäť centov) na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Stanislava Hutňana, Kominárska 2, 4, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 434/2018-17 z 28. novembra 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), z 25. júla 2018, ktorou namietal porušenie svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 63/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“). Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 SžI 3/2016, ústavný súd túto odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Vec bola 28. novembra 2018 prijatá na ďalšie konanie podľa vtedy platného rozvrhu práce, a to III. senátom ústavného súdu v zložení Rudolf Tkáčik, predseda senátu, a Jana Baricová a Mojmír Mamojka, členovia senátu. V súlade s čl. II bodom 3 písm. a)

Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v období od 17. februára 2019 do prijatia nového rozvrhu práce pri predkladaní vecí do senátu Janou Baricovou (sudkyňa spravodajkyňa) pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Miroslav Duriš a Mojmir Mamojka. Vzhľadom na uvedené senát ústavného súdu rozhodol vo veci ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], v zložení tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal 14. marca 2013 na krajskom súde žalobu, ktorej predmetom je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. k. 397/2012-34-I z 23. januára 2013. Predmetným rozhodnutím nebolo vyhovené žiadosti sťažovateľa o sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v platnom znení (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“). Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ďalej uvádza, že v napadnutom konaní podal 3. februára 2015 návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Krajský súd rozhodol 10. februára 2016 o predmetnom návrhu sťažovateľa uznesením č. k. 5 S 53/2013-34 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ktorým návrh na prerušenie konania zamietol. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu 6. apríla 2016 odvolanie. Podľa jeho tvrdenia bol ďalší priebeh napadnutého konania ovplyvnený nečinnosťou najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o jeho odvolaní proti uzneseniu krajského súdu napadnutého odvolaním. Najvyšší súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa 28. marca 2018 uznesením sp. zn. 2 Sž 3/2016 (teda takmer po dvoch rokoch od podania odvolania, pozn.), avšak odvolanie sťažovateľa odmietol. Sťažovateľ poukázal vo svojej ústavnej sťažnosti na tú skutočnosť, že krajský súd nenariadil pojednávanie vo veci ani po viac ako 5 rokoch od podania žaloby a do podania ústavnej sťažnosti vo veci nerozhodol. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že „vzhľadom na neprimerane dlhé konanie sa sťažovateľ dňa 05.10.2017 podnetom obrátil na Verejnú ochrankyňu práv (VOP). O podnete sťažovateľa rozhodla VOP upovedomením zo dňa 16.04.2018, v ktorom vyslovila porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru aj čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“.

4. Uvádzajúc chronologický prehľad úkonov predmetného konania, sťažovateľ dôvodí, že postupom krajského súdu dochádza k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, v čom vidí porušenie práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že právo sťažovateľa na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní porušené bolo a prikáže krajskému súdu v napadnutom konaní konať v primeranej lehote. Sťažovateľ sa zároveň domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 2 250 € a úhrady trov konania.

II.

Vyjadrenia krajského súdu a ďalšie podania sťažovateľa

6. Predseda krajského súdu sa k obsahu ústavnej sťažnosti vyjadril v štádiu jej predbežného prerokovania v konaní pred ústavným súdom, a to podaním sp. zn. 1 SprV/420/2018 z 24. augusta 2018, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 31. augusta 2018. Vo vyjadrení uviedol prehľad vykonaných procesných úkonov s uvedením najbližšieho termínu pojednávania vo veci (9. október 2018, pozn.). V závere svojho vyjadrenia uviedol, že „... poukazujúc na stanovený termín pojednávania mám za to, že konajúci súd zabránil ďalšiemu prípadnému vzniku priet'ahov v súdnom konaní Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/63/2018...“.

7. Následne krajský súd svoje vyjadrenie doplnil podaním sp. zn. 1 SprV/420/2018 z 8. januára 2019, ktoré bolo ústavnému súdu doručené v ten istý deň spoločne s na vec sa vzťahujúcim súdnym spisom. V doplňujúcom vyjadrení predseda krajského súdu uviedol, že „...vec sp. zn. 5S/63/2013 rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/63/2013-161 zo dňa 09.10. 2018...“.

... Poukazujúc na objektivnosť vzniku prípadných (do úvahy možno pripadajúcich) prietáhov v súdnom konaní Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/63/2013 zároveň uvádzam, že ústavnej sťažnosti sťažovateľa č. 5609/2018 zo dňa 23. 07. 2018 nepredchádzala - nebola podaná sťažnosť na prietahy v tomto súdnom konaní podľa ustanovení § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z z. o súdoch v platnom znení. To znamená, že sťažovateľ nevyužil svoje právo domáhať sa rozhodnutia veci sp. zn. 5S/63/2013 podaním takejto sťažnosti na konajúcom Krajskom súde v Bratislave...“.

7.1 Predseda krajského súdu zároveň ústavnému súdu oznámil, že krajský súd netrvá na ústnom prerokovaní veci.

8. Sťažovateľ podaním z 18. januára 2019, označeným ako „Vyjadrenie k stanovisku Krajského súdu v Bratislave, Odpoveď na výzvu Ústavného súdu SR, Zmena sťažnostného návrhu, Návrh na spojenie vecí“ (ďalej len ako „podanie“), ktoré bolo ústavnému súdu doručené 23. januára 2019, uviedol:

«... K stanovisku Krajského súdu v Bratislave (ďalej ako „KS BA“) zo dňa 08.01.2019 (ďalej ako „Stanovisko“) sťažovateľ uvádza, že KS BA sa v ňom vôbec nezaoberá meritom sťažnosti, ale iba uvádza, že sťažovateľ nepodal sťažnosť v zmysle ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v platnom znení a ani z tejto skutočnosti KS BA nevyvodzuje neprípustnosť sťažnosti, o prípustnosti ktorej navyše Ústavný súd SR už rozhodol dňa 28.11.2018. Navyše, predseda KS BA v odpovedi zo dňa 26.04.2018 na upovedomenie Verejnej ochrankyne práv zo dňa 16.04.2018 uznal, že predmetné konanie trvá neprimerane dlho. Preto dôvodnosť ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti týkajúcej sa konania pred KS BA nie je sporná a uznal ho aj samotný pôvodca porušeného základného práva sťažovateľa...»

8.1 Podanie sťažovateľa vo svojej druhej časti obsahuje návrh na zmenu pôvodného petitu obsiahnutého v ústavnej sťažnosti s nasledujúcou argumentáciou:

«... V časti VIII. sťažnosti (Návrh na rozhodnutie vo veci samej) sa sťažovateľ domáhal toho, aby Ústavný súd SR prikázal Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn.: 5S/63/2013, konať v primeranej lehote, pretože konanie ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti prebiehalo pred KS BA. Dňa 9.10.2018 vydal Krajský súd v Bratislave rozsudok pod spis. zn.: 5S/63/2013, voči ktorému žalovaný podal kasačnú sťažnosť dňa

27.12.2018. Z toho dôvodu bod 3. sťažostného návrhu stratil opodstatnenie. Nápravu porušených práv sťažovateľa tak môže uskutočniť iba Najvyšší súd SR, pred ktorým v súčasnosti prebieha konanie o kasačnej sťažnosti žalovaného, a to tak, že o tejto kasačnej sťažnosti žalovaného bude Najvyšší súd SR konať v primeranej lehote. Ku dňu podania tejto zmeny však kasačnej sťažnosti nebola pridelená spisová značka, preto ju sťažovateľ objektívne nemôže zahrnúť do zmeny sťažostného návrhu...

... Z pohľadu materiálnej ochrany práv sťažovateľa je absolútne nedostatočné, aby Ústavný súd SR bol obmedzený uznesením o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ktoré sa týka iba KS BA, najmä ak po podaní sťažnosti sa konanie „ocitlo“ už na inom stupni súdnej sústavy, čo sťažovateľ nemôže predvídať ku dňu podania ústavnej sťažnosti. Keďže uznesenie o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie sa týka výlučne KS BA, Ústavný súd SR nemôže (pri doslovnom/reštriktívnom výklade čl. 127 ods. 2 Ústavy SR) prikázať Najvyššiemu súdu SR, aby konal o kasačnej sťažnosti žalovaného v primeranej lehote, pretože prikázať konanie v primeranej lehote môže výlučne voči KS BA, ak konštatuje porušenie základného práva sťažovateľa zo strany KS BA, výlučne ku ktorému prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Uvedené vyplýva z čl. 127 ods. 2 Ústavy SR, ktorý túto právomoc dáva len voči tomu, kto porušil základné práva nečinnosťou, v tomto prípade potenciálne KS BA. Uznesenie o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie preto (pri doslovnom/reštriktívnom výklade čl. 127 ods. 2 Ústavy SR) bráni poskytnutiu materiálnej ochrany práv v prospech sťažovateľa, čo je dôvodom podania zmeny pôvodného sťažostného návrhu...»

S ohľadom na uvedené sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom takto:

„1. Sťažnosti [REDAKOVANÉ], sa vyhovuje.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn.: 5S/63/2013, porušené bolo.

3. Najvyššiemu súdu SR prikazuje v konaní o kasačnej sťažnosti Ministerstva spravodlivosti SR, voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave spis. zn.: 55/63/2013 zo dňa 09.10.2018, doručenej Krajskému súdu v Bratislave dňa 27.12.2018, konať v primeranej lehote

4. [REDAKOVANÉ], priznáva finančné zadostučinenie vo výške 2.250,- EUR (slovom dvetisíc dvestopäťdesiat eur), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy konania/právneho zastúpenia vo výške 498,55 EUR, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný sťažovateľovi vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

8.2 V závere svojho podania sťažovateľ formuloval návrh na spojenie vecí takto:

„Sťažovateľ týmto podáva návrh na spojenie vecí na spoločné konanie, a to podľa ust. 31a ods. 1 č. 38/1993 Z. z. zákona o organizácii ÚS SR v spojení s ust. § 166 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení. Sťažovateľ konkrétne navrhuje spojiť konanie III. ÚS 434/2018 s ústavnou sťažnosťou, ktorá tvorí prílohu tohto vyjadrenia sťažovateľa a zároveň je zasielaná osobitne, hoci v rovnakej poštovej zásielke. Táto, neskôr podaná ústavná sťažnosť sa týka konania vedeného Najvyšším súdom SR pod spis. zn.: 2SŽÍ/3/2016 a konania Najvyššieho súdu SR (zatiaľ bez spisovej značky) o kasačnej sťažnosti Ministerstva spravodlivosti SR voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave spis. zn.: 5S/63/2013 zo dňa 09.10.2018 doručenej Krajskému súdu v Bratislave dňa 27.12.2018. Táto neskôr podaná ústavná sťažnosť, preto priamo súvisí s konaním Ústavného súdu SR III. ÚS 434/2018.“

8.3 Sťažovateľ v uvedenom podaní zároveň ústavnému súdu oznámil, že „trvá na konaní verejného ústneho pojednávania, a to najmä z dôvodu podaného návrhu na spojenie vecí na spoločné konanie a zmeny sťažnostného návrhu“.

9. Následne po nahliadnutí do spisového materiálu sťažovateľ adresoval ústavnému súdu „Vyjadrenie sťažovateľa“ (doručené ústavnému súdu 25. júna 2019), v ktorom sa obsahovo zamerail na analýzu rozhodnutia ústavného súdu, nálezu sp. zn. III. ÚS 470/2018 z 20. marca 2019.

10. Keďže ústavný súd pri posúdení návrhov sťažovateľa na zmenu sťažnostného návrhu a návrhu na spojenie vecí nevezhliadol okolnosti, ktoré by súviseli so skutkovým posúdením vecí [naopak, podľa názoru ústavného súdu nosný predmet ústavnej sťažnosti

a návrhov sťažovateľa sa *prima facie* odvíja a súvisí výlučne s právnym posúdením veci], vyzval sťažovateľa na vyjadrenie sa k vhodnosti ústneho pojednávania. Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu reagoval podaním označeným ako „*Dodatočné vyjadrenie sťažovateľa*“ z 2. júla 2019, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 3. júla 2019 (ďalej len „*dodatočné vyjadrenie*“) a v ktorom uviedol, že na ústnom prejednaní veci netrvá.

11. Dodatočné vyjadrenie obsahovo nadväzuje na vyjadrenie sťažovateľa došlé 25. júna 2019 a je doplnené aj o jeho subjektívne hodnotiace postoje v súvislosti s rozhodovacou činnosťou ústavného súdu v konaní, ktorého bol sťažovateľ účastníkom (konkrétne III. ÚS 470/2018 z 20. marca 2019, III. ÚS 432/2018 z 21. mája 2019, pozn.). Jeho pozornosť je zameraná najmä na spochybnenie rozhodnutí ústavného súdu v súvislosti s priznanou výškou priznaného finančného zadost'učinenia v prípadoch vyslovenia porušenia jeho základných práv.

12. Sťažovateľ sa podaním zo 6. augusta 2019, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 7. augusta 2019 spolu s vyčíslením trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, opätovne vyjadril k otázke svojej osoby v nadväznosti na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti (čo sa týka posúdenia správania sťažovateľa v konaniach napadnutých ústavnou sťažnosťou) vychádza z nepravdivých informácií o počte podaní sťažovateľa vo veci žiadosti o podanie informácií zo strany Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „*ministerstvo*“, ktoré je žalovaným v konaniach napadnutých ústavnými sťažnosťami, pozn.). Podľa tvrdenia sťažovateľa ministerstvo uviedlo, že „... že vo svojom systéme údajne disponuje 52 záznamami, ktoré sa údajne majú týkať sťažovateľových žiadostí o sprístupnenie informácie. Rovnako MS, SR uviedlo, že v Stanovisku MS SR nesprávne uviedlo Ústavnému súdu SR údaj o počte sťažovateľových žiadostí o sprístupnenie informácie v roku 2013, ktorých malo byť podľa Stanoviska MS SR až 39. V predmetnom liste MS SR svoj údaj upravilo, a žiadosti sťažovateľa o sprístupnenie informácie malo byť údajne 21 a za tento údaj sa sťažovateľovi ospravedlnilo...“.

12.1 Následne sťažovateľ poukazuje na konkrétne postupy krajského súdu a uvádza štatistický prehľad ním podaných žiadostí a súdnych konaní s obrátením pozornosti na svoju

osobu ako sťažovateľa, ktorý „... pravdivo a presvedčivo uviedol všetky okolnosti a motivácie, prečo sa sťažovateľ už viackrát obrátil na Ústavný súd SR, od ktorého očakával a ešte stále očakáva pomoc a ochranu pri opakovanom a dlhodobom porušovaní jeho práv...“. Podľa tvrdenia sťažovateľa tento „... preukázal niekedy až šokujúci charakter porušení jeho práv, ktoré nemohol sťažovateľ už viacej tolerovať a spravodlivo znášať, čo by nebolo spravodlivé očakávať ani od iných osôb v obdobnej situácii...“.

13. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

14. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde, ktorý sa pri zachovaní právnych účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, použije aj na konania začaté do 28. februára 2019 (§ 246 ods. 1 a 2).

17. Predmetom ústavnej sťažnosti po jej čiastočnom prijatí na ďalšie konanie je námietka porušenia práva sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

19. Keďže sťažovateľ vo svojej sťažnosti nenamieta porušenie svojho základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, žiada sa uviesť, že pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd, osvojac si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), k tomuto článku dohovoru vychádza zo záveru, že v obsahu práv garantovaných v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

20. Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie už označeného práva vychádza ústavný súd z ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

21. Judikatúra ESLP a nadväzne i judikatúra ústavného súdu sa tiež ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého

jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

IV.1 K návrhu sťažovateľa na zmenu návrhu na začatie konania v časti petitu

22. Ústavný súd uvádza, že sťažovateľom formulovaný návrh na vydanie zmeny petitu ústavnej sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 434/2018-17 z 28. novembra 2018 (bod 8) nie je možné akceptovať.

23. Vychádzajúc z § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu [predtým § 25 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. (účinného v čase rozhodovania o prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie)] je možnosť sťažovateľov (ako aj ich právnych zástupcov) meniť či rozširovať, resp. dopĺňať v období po prijatí sťažnosti návrh na začatie konania (sťažnosť), ktorý je koncentrovane vyjadrený v petite, vylúčená (m. m. I. ÚS 36/02, I. ÚS 109/02, III. ÚS 196/08, III. ÚS 225/08, IV. ÚS 305/09).

24. Tento záver vyplýva zo skutočnosti, že konanie pred ústavným súdom je konštruované v dvoch na seba nadväzujúcich etapách (fázach), ktoré možno „pracovne“ označiť ako etapa predbežného prerokovania návrhu a etapa rozhodovania o návrhu vo veci samej. V prvej etape (pôvodne upravenej najmä v § 25 zákona č. 38/1993 Z. z.; súčasná relevantná úprava je obsiahnutá v § 56 zákona o ústavnom súde) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje a rozhodne buď o jeho odmietnutí, alebo o jeho

prijatí na ďalšie konanie, pričom zároveň rozhodne aj o rozsahu, v akom ho prijme na ďalšie konanie. Po prijatí návrhu na ďalšie konanie ústavný súd rozhoduje o ňom vo veci samej (meritórne), a to v rozsahu, v akom bol prijatý na ďalšie konanie.

25. Ústavný súd sa preto v ďalšom procese rozhodovania návrhom sťažovateľa podľa bodu 8.1 odôvodnenia nálezu v časti zmeny petitu nezaoberal a zdôrazňujúc, že po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozšírenie sťažnosti nie je prípustné, rozhodoval o nej len v rozsahu, v ktorom ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie uznesením č. k. III. ÚS 434/2018-17 z 28. novembra 2018 (napr. IV. ÚS 270/11).

IV.2 K návrhu sťažovateľa na spojenie vecí sp. zn. III. ÚS 434/2018 a sp. zn. Rvp 137/2019

26. Sťažovateľ súčasne so zmenou v časti petitu svojho sťažnostného návrhu podal návrh na spojenie vecí na spoločné konanie, a to konanie o tejto ústavnej sťažnosti, s konaním o ústavnej sťažnosti, ktorú sťažovateľ ústavnému súdu doručil 23. januára 2019, vedenej pod sp. zn. Rvp 137/2019. Argumentácia sťažovateľa je zameraná na zdôraznenie vecnej súvislosti predmetných ústavných sťažností (bod 8.2).

27. Podľa § 62 zákona o ústavnom súde ak tento zákon v piatej časti alebo šiestej časti neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy vecí primerane Civilný sporový poriadok.

28. Zákon o ústavnom súde (rovnako ako predtým zákon č. 38/1993 Z. z.) nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 62 zákona o ústavnom súde (predtým § 31a zákon č. 38/1993 Z. z.) možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

29. Podľa § 166 ods. 1 prvej vety CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán.

30. Ústavný súd nevezhliadol dôvodnosť podaného návrhu na spojenie vecí v zmysle § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 166 ods. 1 prvej vety CSP, a to z dôvodu presného vymedzenia predmetu konania uznesením o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie č. k. III. ÚS 434/2018-17 z 28. novembra 2018, ako aj z dôvodu, že sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 137/2019 bola uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 133/2019-11 z 13. júna 2019 odmietnutá.

31. Vzhľadom na uvedené okolnosti sa ústavný súd návrhom sťažovateľa na spojenie vecí podľa bodu 8.2 odôvodnenia nálezu nezaoberal.

IV.3 K obsahu súdneho spisu krajského súdu v napadnutom konaní

32. Ústavný súd preskúmal obsah na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu krajského súdu a dospel k týmto pre posúdenie sťažnosti relevantným zisteniam:

- 14. marca 2013 bola na krajskom súde žalobcom podaná žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. k. 397/2012-34-I z 23. januára 2013,

- 11. apríla 2013 bola krajskému súdu oznámená zmena právneho zástupcu žalobcu,

- 4. októbra 2013 bola žalovanému doručená výzva na vyjadrenie sa k žalobe a predloženie administratívnych spisov,

- 8. októbra 2013 bola doručená právnemu zástupcovi žalobcu výzva na vyjadrenie, či súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania,

- 30. októbra 2013 bolo krajskému súdu doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe spolu s návrhom na spojenie vecí,

- 25. marca 2014 právny zástupca žalobcu oznámil zmenu svojho sídla,

- 2. februára 2015 žalobca podal návrh na prerušenie konania [s návrhom, aby konajúci súd prerušil konanie v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) OSP a postúpil ústavnému

súdu návrh na zaujatie stanoviska o súlade § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám s čl. 26 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 ústavy, pozn.],

- 10. februára 2016 bolo vydané uznesenie č. k. 5 S 63/2013-33 o zamietnutí návrhu na spojenie vecí a uznesenie č. k. 5 S 63/2013-34 o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, žalobca podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie,

- 6. apríla 2016 žalobca oznámil zmenu právneho zástupcu, krajskému súdu doručil vyjadrenie spolu s prílohami,

- 2. mája 2016 krajský súd doručil odvolanie žalobcu proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 S 63/2013 z 10. februára 2016 žalovanému,

- 30. apríla 2018 bolo krajskému súdu doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sž 3/2016, ktorým odvolanie žalobcu odmietol z dôvodu neprípustnosti odvolania podľa § 246 ods. 1 druhej vety OSP; v predmetnom uznesení bol nesprávne označený právny zástupca žalobcu, a preto uznesenie nebolo krajským súdom expedované stranám sporu, ale vrátené na opravu chyby v písaní najvyššiemu súdu 18. mája 2018,

- 21. júna 2018 bolo krajskému súdu doručené opravné uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sž 3/2016 z 23. mája 2018, následne bolo krajským súdom uskutočnené doručovanie uznesenia sporovým stranám,

- 9. októbra 2018 sa vo veci konalo riadne nariadené pojednávanie, na ktorom krajský súd vyhlásil rozsudok č. k. 5 S 63/2013-161, ktorým žalobou napadnuté rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

IV.4 Vyhodnotenie postupu krajského súdu

33. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

34. Táto povinnosť súdu vyplývala do 30. júna 2016 z § 6 OSP, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo

najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť správneho súdu a jeho sudcu konať rýchle a hospodárne podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp správneho súdneho konania v § 5 ods. 7 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“) a povinnosť konať bez priet'ahov i v čl. 17 CSP, ktorý je premietnutý aj do § 5 ods. 1 SSP. Správny súd je teda povinný postupovať v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádzať zbytočným priet'ahom, konať hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

35. Vychádzajúc zo základných kritérií hodnotenia prejednanosti veci v primeranej lehote uvedených v bode 21 odôvodnenia tohto nálezu, ústavný súd otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní a porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľa preskúmal z hľadiska charakteru prejednávanej veci jej skutkovú a právnu zložitost', ďalej správanie sťažovateľa v priebehu konania a postup krajského súdu.

36. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. faktickú a právnu zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je správna žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podaná pôvodne podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (teraz prvá hlava tretej časti Správneho súdneho poriadku). Vec sťažovateľa nemožno hodnotiť po právnej stránke ako zložitú, pretože tento typ konania je regulovaný pomerne podrobnou právnou úpravou a tiež príslušnou judikatúrou. Vec podľa názoru ústavného súdu nevykazuje ani skutkovú zložitost', keďže skutkový stav veci je v podstate ustálený už v administratívnom konaní a nevyžaduje si komplikované dokazovanie, lebo správny súd nie je súdom skutkovým a jeho úlohou je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy.

37. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných priet'ahov v súdnom konaní ústavný súd nezistil okolnosti, ktoré by signalizovali pasivitu zo strany sťažovateľa ako účastníka konania.

38. Napokon ústavný súd hodnotil postup krajského súdu z hľadiska primeranosti dĺžky trvania napadnutého konania, resp. z hľadiska existencie zbytočných prietahov v tomto konaní. K porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru (rovnako, resp. obdobne základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) môže pritom podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu dôjsť nielen neodôvodnenou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

39. Z preskúmania obsahu úkonov relevantného súdneho spisu vyplynuli pre ústavný súd zistenia, ktoré svedčia o obdobiach nečinnosti krajského súdu v rámci napadnutého konania.

Nečinnosť krajského súdu ústavný súd zaznamenal v úseku od 30. októbra 2013 po doručení vyjadrenia žalovaného k žalobe a návrhu na spojenie vecí do rozhodnutia o zamietnutí daného návrhu uznesením č. k. 5 S 63/2013-33 10. februára 2016 (teda v trvaní 2 rokov a 3 mesiacov). Súčasne krajský súd rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania uznesením č. k. 5S/63/2013-34, proti ktorému podal odvolanie žalobca a napadnuté konanie sa tým presunulo na najvyšší súd.

Krajský súd mohol pokračovať v napadnutom konaní až po tom, čo mu bolo 21. júna 2016 doručené opravné uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sži 3/2016, ktorým odvolanie žalobcu zamietol, pričom krajský súd postupoval s náležitou rýchlosťou pri procesných úkonoch (doručovanie účastníkom konania) a nariadil termín pojednávania na 9. október 2018, keď vo veci aj meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 5 S 63/2013-161.

40. Ústavný súd po preskúmaní obdobia od podania správnej žaloby do rozhodnutia vo veci samej dospel k záveru, že vec sťažovateľa vedená pred krajským súdom pod sp. zn. 5 S 63/2013 nebola prerokovaná v primeranej lehote.

40.1 Keďže celková dĺžka konania pred správnym súdom bola v čase podania ústavnej sťažnosti viac ako 5 rokov, vec sťažovateľa nemožno považovať za prerokovanú v primeranej lehote, v dôsledku čoho došlo k porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

40.2 Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľovi nemožno uprieť využívanie procesných prostriedkov, ktoré mu k uplatneniu jeho práv poskytuje právny poriadok (zmena právnych zástupcov, návrh na spojenie vecí, návrh na prerušenie konania, podanie odvolania proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania). Pochopiteľne to však znamená, že sa krajský súd i najvyšší súd museli s týmito podaniami v rámci určitého času vysporiadať a odvolanie sťažovateľa bolo ako neprípustné odmietnuté.

41. K nečinnosti krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd konštatuje, že aj správne súdne konanie (teda nielen spor) je potrebné viesť rýchlo, účelne a bez prieťahov. Imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces je totiž právo na rozhodnutie v tzv. primeranej lehote, teda bez zbytočných prieťahov v konaní. Z tohto pohľadu je pritom irelevantné, či ide o objektívne alebo subjektívne prieťahy v konaní v zmysle judikatúry ESĽP i ústavného súdu. Primárny je záujem na hospodárnom a efektívnom prejednaní veci bez zbytočných prieťahov a záujem účastníka konania, a to nielen žalobcu, ale aj žalovaného.

42. Po začatí konania vzniká povinnosť správneho súdu konať. Táto povinnosť zahŕňa v sebe všetky povinnosti, ktoré má správny súd v príslušnom začatom správnom súdnom konaní, a to od doručenia žaloby žalovanému a ostatným účastníkom konania a osobám zúčastneným na konaní do vlastných rúk, cez skúmanie podmienok konania, rozhodovanie o procesných návrhoch až po rozhodnutie vo veci samej, resp. konečné rozhodnutie, tak aby konanie prebehlo bez zbytočných prieťahov alebo v normatívne ustanovenej lehote a v tomto rozsahu boli aj vypracované súdne rozhodnutia, resp. aby správny súd v určených prípadoch odsledoval splnenie povinností uložených jeho rozhodnutím žalovanému orgánom verejnej správy.

43. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľa, postupu krajského súdu, zohľadňujúc pritom charakter a význam predmetu napadnutého konania, ústavný súd dospel k záveru, že bez ohľadu na procesnú aktivitu sťažovateľa došlo v postupe krajského súdu

k zbytočným a neodôvodneným priet'ahom, a preto vyslovil, že bolo porušené právo s'ťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

44. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd síce konštatoval porušenie základného práva s'ťažovateľa zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak neformuloval príkaz konať v zmysle pôvodného petitu s'ťažnostného návrhu (bod 4 výroku nálezu), keďže v čase rozhodovania o ústavnej s'ťažnosti bolo posudzované konanie na krajskom súde, hoci nie právoplatne, skončené (rozsudok č. k. 5 S 63/2013-161 z 9. októbra 2018) a presunulo sa v ďalšom na najvyšší súd, ktorý bude rozhodovať o kasačnej s'ťažnosti žalovaného podanej 27. decembra 2018.

45. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

46. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže priznať s'ťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal.

47. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, v ústavnej s'ťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

48. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná s'ťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný s'ťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie zaplatiť do dvoch

mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

49. Sťažovateľ žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 250 €, ktorú odôvodnil tým, že „... u neho došlo a stále dochádza k pocitom bezmocnosti, ako aj dlhotrvajúcim pocitom márnosti z nespravodlivosti a z nemožnosti včasného a účinného uplatnenia svojich práv v súdnom konaní, ako aj k strate viery v spravodlivosť a strate dôvery v základné princípy každého právneho štátu, akými sú napr. princíp právnej istoty“.

50. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Keďže v tomto prípade vzhľadom na celkovú dĺžku konania pred krajským súdom prichádzalo do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia, ústavný súd pri jeho určení vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

51. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú doterajšiu dĺžku posudzovaného konania a v rámci neho na obdobie neodôvodnenej nečinnosti činnosti krajského súdu, ako aj na predmet napadnutého konania a jeho význam pre sťažovateľa a konštatuje, že v prípade posudzovaného konania nejde o vec, ktorej by bolo možné pripísať status tzv. privilegovaného konania, teda ktorej by konajúci súd mal nutne venovať zvýšený stupeň starostlivosti vzhľadom na predmet konania (ako napr. vo veciach starostlivosti o maloletých, osobného stavu, trestných konaniach, pozn.) alebo obdobne vzhľadom na osobu sťažovateľa.

52. Bez ohľadu na to, že sťažovateľ vo svojich vyjadreniach adresovaných ústavnému súdu v tomto konaní opakovane vyjadril hodnotiace názory vo vzťahu k rozhodnutiam ústavného súdu o ústavných sťažnostiach v predchádzajúcom období, nemožno pominúť, čo je ústavnému súdu známe z jeho vlastnej rozhodovacej činnosti, a to, že v období od augusta 2014 do apríla 2019 eviduje 22 konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, z toho (vrátane tohto nálezu) ústavný súd rozhodol dosiaľ v 18 prípadoch sťažovateľa, v prevažnej väčšine uznesením o odmietnutí (11 prípadov, pozn.).

52.1 Poukazujúc na charakter podaní sťažovateľa aj v konaní o tejto ústavnej sťažnosti, ústavný súd nevzhliadol dôvod na ustúpenie od ním vysloveného názoru obsiahnutého v odôvodnení svojich predchádzajúcich rozhodnutí.

53. S ohľadom na uvedené ústavný súd považoval za primerané a spravodlivé priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 500 € podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

54. V závere k metodike výpočtu primeraného finančného zadosťučinenia taktiež opakovane predostieranej sťažovateľom (bod 32 a nasl. ústavnej sťažnosti), ktorou odôvodňoval ním žiadanú sumu 2 250 €, ústavný súd len pre úplnosť uvádza, že ESLP akceptuje priznávanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške, ktorá nie je neprimeraná, hoci by bola nižšia než suma priznávaná ESLP (porovnaj Ivan a Martin Medić proti Chorvátsku, rozhodnutie z 5. 2. 2009, č. 55864/07; Roje proti Chorvátsku, rozhodnutie z 25. 6. 2009, č. 8301/06).

VI.

Trovy konania

55. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Právny

zástupca sťažovateľa vyčíslil trovy právneho zastúpenia sumou 844,68 € za päť úkonov právnej služby.

56. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2017, ktorá bola 921 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2018. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2018 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 153,50 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 9,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 162,71 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2018, t. j. za dva úkony 325,42 €. Pokiaľ išlo o ďalší úkon právnej služby uskutočnený už v roku 2019 – replika sťažovateľa z 18. januára 2019 k stanovisku krajského súdu, ústavný súd vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2018, ktorá bola 980 €. Odmena za tento právny úkon v zmysle už popísaných pravidiel predstavuje sumu vo výške 173,13 € (t. j. 163,33 € + 9,80 € režijný paušál). Ústavný súd sťažovateľovi nepriznal sumu trov právneho zastúpenia v celej uplatnenej výške 844,68 €. Vyjadrenia adresované sťažovateľom ústavnému súdu z 24. júna 2019 a zo 6. augusta 2019 ústavný súd vzhľadom na ich obsah nemohol vyhodnotiť ako podania relevantné pre rozhodnutie v danej veci, a preto sťažovateľovi odmenu advokátovi Mgr. Stanislavovi Hutňanovi za tieto úkony nepriznal. Trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom tak predstavujú celkovú sumu 498,55 €.

57. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

58. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2019